

L'ateneu

ORDAL

JUNY 89

NÚM. 2

LES CARAMELLES -89

miscel·lània

HISTORIA DE L'ATENEU ORDALENC

L'any 1929 també va ser un any bastant problemàtic (tots els començaments són difícils) en la història de l'Ateneu.

El 17 de març, en junta general ordinària es renovava mitja junta entrant a formar part d'ella els senyors Miquel Julià, de comptable, Enric Ros, de bibliotecari, Joan Fortuny, de secretari i Joan Cases i Francesc Gallofré com a vocals.

El 14 de setembre hi va haver una reunió extraordinària dels socis motivada majorment pel fet d'una forta pedregada i ventada que va melmetre la teulada acabada d'estrenar feia poc mesos. En ella es va acordar fer una propera assemblea extraordinària per veure la manera de com s'havien d'arrenjar els desperfectes ocasionats per la tempesta.

Un altre dels assumptes a tractar era l'arrendament del cafè, doncs fins ara (segons dedueixo de l'acta) els mateixos socis es cuidaven de la seva administració i servei. El cas és que en lloc d'haver-hi beneficis per a la societat, ni havia perduts sense saber perquè. Els Srs. Esteve Baqués i Miquel Julià foren els encarregats d'esbrinar, amb el que en diríem ara una "auditoria", com era que no sortien els números. No explica a quines conclusions es va arribar.

El 22 de setembre es va fer l'assemblea que s'acordà en l'anterior per veure com s'havia de finançar els desperfectes de la teulada. Es va arribar a l'acord, amb una votació, d'augmentar en una pesseta la quota dels mesos d'octubre, novembre i desembre.

Els dies 28 d'octubre i 18 de novembre es feren reunions de socis solsament per l'adjudicació de l'arrendament del cafè. Al soci Jaume Massana i Mates se li adjudicà la contracta de l'arrendament per un any, havent de pagar la quantitat de 66 pessetes amb 66 cèntims cada mes i per adelantat. A part d'això, havia de pagar la llum tant del cafè com de la sala de l'Ateneu i tenia totalment prohibit servir begudes a ningú que no fos soci. Les demés condicions són si fa o no fa, les mateixes que regeixen ara.

Una de les coses que m'ha fet més gràcia d'aquesta contracta és la que diu que en la propera subhasta, preu per preu, tindrà preferència el mateix arrendatari pel fet del "dret de fatiga".

L'inventari dels utensilis més importants del cafè en el seu segon any de vida i que suposo eren de trinca eren els següents: taules rectangulars de marbre (15) taules rodones de marbre (15), cadires (100), una cafetera, una estufa, un rellotge, un mostrador de marbre amb miralls i estanteries, pantalles de llum (6), gots copes, culleres etc... i fins i tot dos càntirs d'aigua i sis galets aom a curiositats per les noves generacions.

El que no acabo de veure massa clar , tornant a l'arrendament de l'Ateneu és, com era possible que el senyor Jaume Massana s'hi pogués guanyar la vida després que els socis decidiren abandonar el servei de les begudes que fins ara portaven amb resultat de pèrdues i haver de pagar el que ara foren unes 3000 pts. mensuals a més a més la llum i havent-hi cantirs d'aigua.

Potser fóra bo que algun soci fundador ens ho expliqués encara que només fos per curiositat.

Jaume Soler i Vendrell

Portada del llibret amb els lrs. reglaments de l'Ateneu Ordalenc.

EL GOS QUE JA NO REMENA LA CUA

Els humans, si us hi fixeu bé, tenim algunes similituds amb els gossos (encara que la comparació sigui odiosa). Potser per aixó es diu d'ells que són el millor amic de l'home.

M'explicaré: Us heu fitxat en el comportament d'un gos quan va perdut?. No para d'arraconar-se amb l'un o amb l'altre buscant un amo que el cuidi, li doni menjar, i un lloc on refugiar-se; per això remena la cua, fa la vista baixa, i no gosa lladrar a ningú. Què fa aquest mateix gos quan ja ha trobat qui el cuidi i li doni de menjar? . Doncs borda al primer que s'acosti on ell creu que és la seva propietat i la de l'amo que el cuida.

Aquest canvi tan radical del gos humil i desvalgut es converteix en orgull i prepotència de la nit al dia.

Als humans ens passa tres quarts del mateix si fa o no fa.

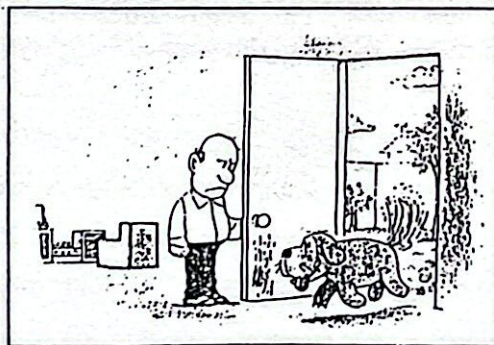
Us recordeu del companyerisme i solidaritat que hi havia els anys quaranta i cinquanta de la posguerra entre les famílies de l'Ordal, quan la major part d'elles vivien amb més justesa que un "pany de cop"? El rector només havia de insinuar des de la trona que s'hauria d'anar a llaurar o solfatar, o el que fos convenient, un diumenge al matí per alguna família necessitada del poble que patís malaltia o per la mort del que portava el pa a la casa, i tothom hi anava. Es feia la matança del por i el primer present era per la família més necessitada.

S'anava a comprar a la tenda amb la llibreta als dits esperant poder pagar a finals de setmana o quan es cobresin les càrregues de llenya tallada, i tothom s'hi conformava. I el que és més insòlit o al menys li trobaríem ara, és que en mig d'aquesta misèria encara hi havia prou humor per fer millores al poble, com el parc de la Dolors Vendrell amb tots els carros i carretons traginant terres i roca i plantar-hi aquests arbres que tan poca importància els hi donem ara.

Què ens està passant ara als ordalencs, on gràcies a Déu la misèria i les estretors econòmiques han desaparegut i comencem a tenir el nostre pamet de terra ben marcat i assenyalat, les quatre rodes que ens traginen amunt i avall, fem les nostres vacances i algun tiveri de tant en tant? . Doncs que ja comencem a bordar, i la intolerància i la desconfiança se'ns van apoderant de mica en mica i el "tanto tienes tanto vales" és la filosofia que es va imposant.

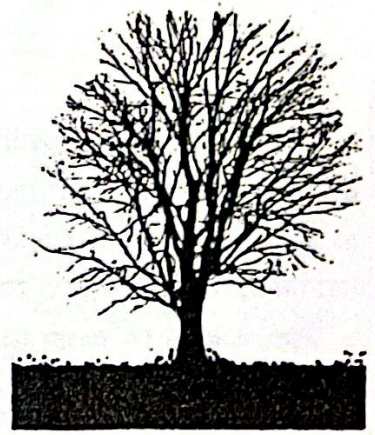
Les misèria i les calamitats fan solidàries a les persones.

L'abundor i la riquesa solen separar-les. Això ha estat i segurament serà des de que el home és en aquest món .

Quina conclusió n'hauríem de treure d'aquest fet que sembla llei de vida, i que va molt lligat als instints primitius de l'home?. Ningú posseeix la suficient saviesa per donar lliçons de com ens hauríem de comportar en temps de vaques grasses, però hi ha coses que cauen pel seu propi pes, i encara que la vida és una lluita contínua envers no sabem ben bé encara què, el cas és que amb dos metres quadrats en tindrem prou, i només perdurarà amb nosaltres i els que ens han acompanyat en aquest món l'esperit generós, la sinceritat envers els altres i nosaltres mateixos i l'amor a la terra que ens ha vist néixer .

Que al capdevall poguem dir: ha valgut la pena lluitar per alguna cosa més que la d'acumular riquesa.

" ELS MEUS ULLS PLOREN AIGUA "

T'estimo tant amor meu. Soc tan feliç quan estic a la vora teu. Una joia m'invadeix al contemplar-te. Et necesito tenir aprop. Poder venir al teu costat quan la meva ment es espessa i confusa, quan el meu cor està inquiet i no sap perquè.

Llavors, sento que l'aire que omple els meus pulmons entra i surt mes fàcilment, toto té un altre color i respiro plàcidament. La pau i la tranquil·litat s'apodera de mi, quan estic trista recobro la serenor. S'hi esta tan bé aprop teu, sempre trobo aquell alicient per viure, dons tu ets la vida pròpia.

Voldria confondrem dintre teu, dintre el teu món, ser una part del teu univers, Convertir-me en un ocell de bosc i volar. Sentir com les ales s'enlairen en l'aire i el vent acaricia el meu rostre. Sentir el calor del sol a les meves plomes. Deslliçar-me per les copes dels arbres sense tocar-los, aturar-me a les seves branques per a descansar. Saltar per entremitg de les herbes baixes i caçar amb prestesa minuscols insectes. Beura en aquell rejoli d'aigua que brolla d' aquella font natural i mollar-mi les ales i rentar-mi la cara amb l' aigua fresca de la matinada. Veura sortir el sol des del meu niu. Contemplar els últims ratjos de sol des del cim més alt. Que ditjosa seria.

Però, estic trista, molt trista, no hi ha res que em consoli avui, tots aquells plaers que em donaven serenor i pau al meu cor, s'han mort. El seu esplendor, i la seva vida a fugit.

Ara tot és tèntric, per aixó els meus ulls ploren aigua. Aquella aigua que no va poder apagar les flames que consumien l'esperit del meu estimat bosc verd. No n'hi havia prou en que les llàgrimes inundessin els meus ulls i les meves galtes. El meu cor es desesperava quan veia que el que es cremava no era tan sols el paisatge, sino també les passejades per el mati ó per la tarda. El record d'aquella serenor en mig d'una catifa verda, d'un silenci en un fons de música d'ocells.

Tot això es destruïa, el foc no en tenia compassió, era cruel, destructor, s'afanyava, corria afamat de cremar-ho tot. No s'aturava per les llàgrimes de ningú, no tenia compassió de l'esperit del bosc. No s'aturava a pensar en els nostres sentiments. No s'atura a pensar que estimavem tot allò que ell feia morir.

Tot s'ha consumit, els troncs dels arbres son negres, les seves copes ja no son verdes, s'han mort. Ja no hi és aquell verd que ens consola i vesteix la terra i ressalta el paisatge.

Tan sols queden pedres i negror de branques, els camins amagats estan al descobert. Ja no hi ha aquell atractiu per buscar-los i descobrir-los. Les aus i altre bestiar han fugit. Ja no hi poden viure. Tot ha quedat net però ja no hi ha bellesa, ni tan sols tendresa. Tot es pobre, buit, trist.

Per aixó els meus ulls ploren aigua i el meu cor està trist, el meu amor, el meu amic a fugit,... S'ha mort.

Mª Rosa Tres i Casas

L'OPINIÓ DELS ALTRES

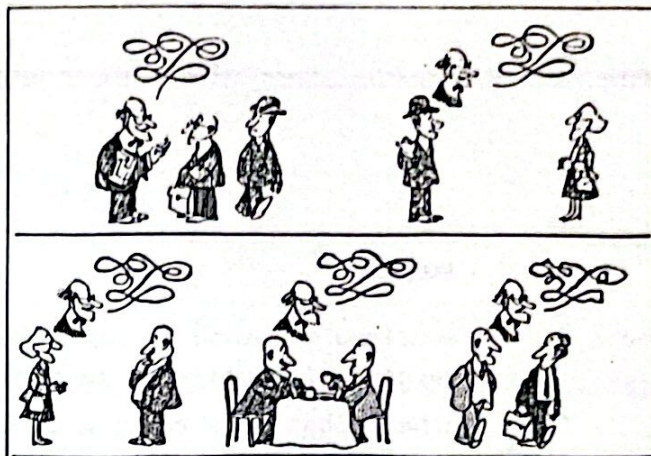
L'idiosincràsia humana i la seva dinàmica de reacció mútua envers els estímuls exteriors, està sotmesa a una sèrie de pautes creades pel comportament o criteri subjectiu, i a la varietat de conveniències en què es mouen els seus individus.

Si invertim els termes, subjectiu per respectiu, o dit d'una altra manera, perquè un individu vulgui desenvolupar un propòsit o prendre una actitud envers algun succés exterior, l'afecti o no, necessita de determinades informacions que li permetin fer-se una idea de posició de sortida. Indefectiblement necessita de certes opinions, copsades a través de determinants mitjants de comunicació, d'expressió o veinatge, Opinions totes elles variables, a la fi de poder-se formar una idea. Idea que es relacionarà amb els seus pensaments o propòsits.

Poques vegades una persona, amb plena disposició de les seves facultats intel·lectuals i morals, i amb una certa capacitat de respectuós concepte envers les opinions dels altres, pot fer ús, amb plenitud de convicció, dels seus propòsits o pensaments.

Sempre hi ha el recel del què diran o n'opinaran els que en el seu moment puguin tenir coneixement de les nostres activitats, o vulguin, en qualsevol cas, analitzar-les.

Posatas a valorar els condicionants que la vida ens imposa, pendants del què diran, o pensin de nosaltres els qui ens envolten, cal considerar que, tota relació social que comporti conveniències o interessos, així com de certes actituds a compartir, necessàriament ha d'anar acompanyada del respecte mutu i la consideració que es mereix cadascú.

Un comportament amb afany de creure's superior , menyspreant l'opinió dels altres, es propi de persones amb un excés d'omnipotència, amb molt poc sentit del raonament i que per la seva actitud, l'aparta de la bona relació dels qui l'envolten.

Fent una anàlisi de les diferents relacions de veïnatge que hi ha entre la gran ciutat i els pobles, ens adonem que existeix en les grans aglomeracions humanes una manca de relació, provocada per la quantitat d'indivius que la formen. Per molts d'elles no compta ni l'opinió ni el que diran els altres.

En els pobles, contrastant amb la gran ciutat, hi tenim un permanent contacte entre els seus habitants, els quals es coneixent de tota la vida. La temença del què diran, encara conserva una gran part del seu tradicional paternalisme que distingeix a la gent en l'esperit i ajut mutu, produint un parcial refredament impulsiu, tot esperant la reacció dels demés, envers un fet o succés.

De fet les notícies en un poble, solen anar de boca en boca, i la majoria dels casos, deformata, perjudicant més que beneficiant, en l'obtenció d'opinions i pensaments propis.

Els contratemps i fracassos, que ens proporciona la vida, solen ésser els únics consellers, que a vegades a contrapeu acceptem, però que a resultes d'aixó, adquirim l'experiència necessària per tirar endavant i madurar en el nostre comportament com a persona.

POESIA

Cercant el sentit de la meva vida
m'he trobat sola enmig d'un món,
immersa en un univers infinit.
He vist marxar pel camí de l'ahir
la meva innocent infantesa,
ara ja he descobert el món dels grans...

Es una tarda de primavera en què el sol
tenyeix de vermell l'horitzó,
aquesta tarda d'olor de roses, i de música d'ocells
de gent que passeiga, somriu i xerra...
No amics, no és aquesta la meva tarda,
no és aquest el meu món.

El meu camí ha trencat vers dreces interminables
i ara les segueixo totes en la foscor d'una nit,
d'una nit sense estrelles que esdevé eterna
sense el meu gran amic.
Quan ell hi era venia somrient la primavera,
ara que ell és absent aquí tot és hivern,
amb ell vaig descobrir el sentit de la meva vida,
el món immens s'omplia sols del nostre afecte,
de les nostres silencioses cançons...
I m'oblidava de per què l'univers és infinit...

Ara retorno a la nit.
a la solitud,
al seu oblit.

Mª Angels Curto

bústia

VEÏNS...

Agraeixo a aquesta revista l'oportunitat que em dona per explicar-vos el problema que afecta els meus veïns i a mi mateixa però que pot esdevenir, ben aviat, problema de tot el poble.

Considero que és una qüestió a resoldre ara mateix, ja fa massa temps que per simple companyonia i simpatia vers els que també són els meus veïns, deixen passar els dies i els anys i la granja avícola del carrer Verge de Montserrat, segueix funcionant.

Quan després de repetides queixes, de primer amistoses i després més serioses, em vaig adonar que estaven posant en perill la salut i el benestar de tota la meua família i per tant jo intuïa que no em tenien el mateix respecte que jo vers ells, vaig decidir començar les diligències perquè el tancament fos oficial.

I les meves bases no són inventades. Estan totalment prohibides aquesta mena d'instal·lacions industrials enmig d'un nucli de població, fins i tot he consultat un metge especialista en al·lèrgies i asma sobre els problemes que pot comportar la inhalació d'aquests aires i me n'ha dit unes quantes malalties de noms complicats que, si fossin del vostre interès, us puc enumerar.

Jo m'estimo l'Ordal perquè fa molts anys que ens coneixen i ara gairebé m'és impossible poder-hi pujar. Aquells estius fantàstics, aquells sopars a la frescor de la nit, fa anys que no són el mateix perquè hem d'estar amb les finestres tancades per causa de la pudor, els polsim, els mosquits i les plomes. SI us ho podeu creure, dels nostres més propers veïns, els pollastres.

L'aire tan pur que es respirava s'ha tornat molt pitjor que el del meu carrer, a ciutat.

La nostra casa, la casa del meu pare, està quedant poc a poc abandonada, ja ningú no hi vol venir, ja no s'hi pot viure.

Per què haig de deixar que els meus veïns em treguin de la meua casa i del meu poble estimats?.

Per al vostre coneixement, i després de quasi un any de denúncies, precés, diligències etc... Sabeu que hem aconseguit ???. Unicament un reconeixement!!!. La granja ha d'estar tancada. La granja és il·legal. La granja és un "niu" de possibles infeccions d'al·lèrgies !!!!!. Però res més. Cap efectiu.

I, cosa ben estranya, el senyor Alcalde diu que no pot fer-hi res. De què serveix un alcalde??.

Jo no vull marxar!!!. Us demano el vostre recolzament.

Montserrat Vendrell i Cadena

PERDEM LA NOSTRA IDENTITAT ?

Tota persona ha de tenir uns principis, uns ideals i una fita a seguir.

Tota Comunitat , tota Societat, tot Poble cal que tingui aquets objectius i això vol dir una "Identitat Pròpia".

Com a Poble a Ordal l'anem perdent aquesta Identitat a part de que ens la negan, ens la deixem prendre.

No fa pas gaires anys algunes persones amb inquietuts varen formar diversos grups d'esplai: Campaments, Agrupació Folklorica... i una de les coses que donava més neguit i més Identitat al Poble fou; "L'Associació de Veïns".

Doncs com dic; anem perdent la nostra Identitat si no l'hem perduda ja.

Qui ens mou ? . Qui ens imposa els nostres principis, els nostres ideals en definitiva, qui ens manipula la nostra Identitat ? . l'Ajuntament acaparador i Democràtic que tenim.

Per qui està regit aquest Ajuntament ? . Per dos o tres persones que manen, ordenen i diuen el que cal fer... Doncs els altres membres són una mera comparsa que ballen al sò del flabiol ;.

Qui té la culpa de tot això?. Nosaltres, només nosaltres.

A Ordal qui vetlla pel nostre Poble es l'Ajuntament i qui ens representa a l' Ajuntament?.

Ordal és un dels últims pobles de Catalunya que no té "els carrers asfaltats" Si, perdoneu-me, m'equivoco hi ha asfaltada "La carretera Nacional 340 " .

Ens diuen que ja tenen un pressupost per demanar la subvenció de l'asfaltat de carrers però segur que ho faràn com es confecciona un vestit de "Titella", a tires, trossos i pedaços. O fins i tot potser esperaran que soni la flauta del mític "Any 92".

Ens hem aturat mai a pensar els diners que aporta el nostre poble a l'Ajuntament? i a canvi reben els pitjors i mínims serveis. Per exemple: Fa 4 o 5 anys ens varen posar després de molts esforços, si ho recordeu, les voreres de la baixada del Pont , camí que va cap a la Piscina Municipal, tot deixant inacabada l'obra la qual cosa és causa, tots ho sabem, de greus problemes pels nostres vehicles.

Qui ens podria explicar aquesta usurpació d'Identitat?. Les tres persones que governen l'Ajuntament o bé els nostres ensopits Regidors?.

A Ordal el petit embrió d'Autonomia, la poca Identitat que tenim es "l'Escola Pública Montcau", que depèn directament de la Generalitat. Fins i tot aquest petit dret de tenir els nostres infants Escola propia sembla que, l'Ajuntament, ho vol centralitzar i a la llarga i definitivament dirigir i programar tot el que sigui "Ensenyament".

Nosaltres els Ordalencs, no podem anar a buscar ajut o facilitats " al Nostre Ajuntament", ja que per Ordal, tot són pegues i entrebancs.

De l'esforç de tots depèn el nostre Futur;

"El llarg de vista"

informació general

ASSAMBLEA ORDINÀRIA DE SOCIS

El passat mes de Febrer, el dia 5, va tenir lloc a la sala del nostre Ateneu, l'Assamblea Ordinària de Socis de la qual en transcribim l'Acta corresponent i que diu:

" A Ordal i a l'Ateneu Ordalenc essent les 13 hores 30 minuts del dia 5 de Febrer del 1989, té lloc l'Assamblea Ordinària de Socis en la qual es tractàren els punts següents:

En primer lloc, i seguint l'ordre del dia, es procedeix a la lectura i aprovació per part dels socis presents, de l'Acta de la reunió anterior.

Seguidament es dona a conèixer als socis presents el Balanç corresponent a l'exercici del 1988, i en el qual hi va haver un superàvit al 31 de Desembre de +444.000,- pessetes. La còpia d'aquest Balanç estarà exposada al Tauló d'Anuncis de l'Ateneu.

A continuació es proposa als socis presents la necessitat d'augmentar la quota dels socis a 3000,- pessetes. Aquesta proposta és aprovada per la majoria dels socis assistents a l'Assamblea. Dins d'aquest punt la Junta proposa als socis la necessitat de fixar una data límit per al cobrament del soci, ja que degut al comportament d'un número molt minoritari de socis negant-se a abonar la quota fins al 31 de Desembre, podria crear problemes comparatius a d'altres socis. I en el cas de que algun soci no vulgui complir aquest límit tindrà un recàrrec del 50 per cent sobre l'import de la quota. Aquesta proposta també és aprovada per la majoria dels socis assistents.

Seguidament es presenta el pressupost de les obres d'ampliació de l'Ateneu, és a dir del local per al jovent i dels lavabos nous. Aquest pressupost és d'uns 7.624.235,- pessetes. S'ha demanat una subvenció a la Generalitat de Catalunya i també a la Diputació. La junta exposa la necessitat de dur a terme aquestes obres el més aviat possible, però no es disposa dels cèntims per a començar. Es proposen varies alternatives i una d'elles és que cada soci deixi un préstec a l'Ateneu de 10.000,- pessetes, a tornar a mida de que ens vagin arribant les subvencions. Aquesta proposició és aprovada per la majoria dels socis presents però sempre i quan el deixar aquestes pessetes no siguin voluntàries sino obligatòries, ja que segons opinió general, aquesta obra és en benefici de tots els socis i tots tenim l'obligació de col.laborar en les millores que amb l'aprovació dels Socis es facin al nostre Ateneu. "

Santi Fontanet

**APROVACIÓ INICIAL DEL PRESSUPOST GENERAL MUNICIPAL
PER L'EXERCICI DE L'ANY 1989.**

Extracte de l'acte del Ple del dia 31 de Març de 1989, referent a l'aprovació dels pressupostos generals de Subirats, per l'any 1989.

" Seguidament per la Corporació per majoria absoluta i unanimitat de tots els senyors assistents a l'acte, s'acorda aprovar el Pressupost per l'Exercici de 1989, el qual ha quedat fixat en la següent forma."

INGRESSOS

A) Operacions corrents

Cap.1 - Impostos directes	36.498.856,-
Cap.2 - Impostos indirectes	5.877.000,-
Cap.3 - Taxes i altres ingressos	43.563.651,-
Cap.4 - Transferències corrents	10.733.000,-
Cap.5 - Ingressos patrimonials	287.000,-

B) Operacions de Caixa

Cap.7 - Transferències de Capital	12.462.325,-
Cap.9 - Variació de pasius financers	27.720.723,-

137.142.565,- TOTAL INGRESSOS

DESPESES

A) Operacions corrents

Cap.1 - Remuneració de personal	28.866.486,-
Cap.2 - Compra de béns corrents i serveis	36.561.000,-
Cap.3 - Interessos	3.841.693,-
Cap.4 - Transferències corrents	3.012.513,-

B) Operacions de Capital

Cap.6 - Inversions Reals	60.670.687,-
Cap.9 - Variació de pasiu financers	4.190.186,-

137.142.565,- TOTAL DESPESES

esports

EL FUTBOL SALA ORDAL, EN LA ZONA TRANQUIL.LA

Novament ens tornem a dirigir a tots els afeccionats a l'esport per informar-vos de la marxa del nostre equip de futbol sala en aquesta temporada del any 1988-1989 en el que, com a darrers anys, es juga a la 2ª Divisió A, enclavats en el grup 2º i en que ens trobem a la zona tranquil.la de la classificació, sense massa opció de pujar de categoria, cosa molt difícil donat el potencial dels equips punters, que sense dubte podem dir que tenen un recolzament a nivell esportiu i econòmic molt alt, doncs es troben en poblacions prou importants.

Aquesta temporada va començar molt fluixa per al nostre equip; així, va perdre els tres primers partits a casa; no obstant, a fora es va començar guanyant els dos primers, per empatar el tercer. Estava clar que es jugava millor a fora que a casa, però de mica en mica l'equip, quan tenia el recolzament del nostre públic, anava jugant molt més motivat i ara mateix podem dir que es porten sis partits seguits guanyant al nostre poble, mentre que a fora després de una serie de partits que no s'aconseguia puntuar, ho va aconseguir en el camp del Banc Exterior i d'aquesta manera s'apartava de la zona perillosa de la classificació.

A nivell de resum podem dir que els vint-i-cinc partits jugats fins el moment s'han desenvolupat de la següent manera:

CASA

12 partits jugats: 8 de guanyats i 4 de perduts.

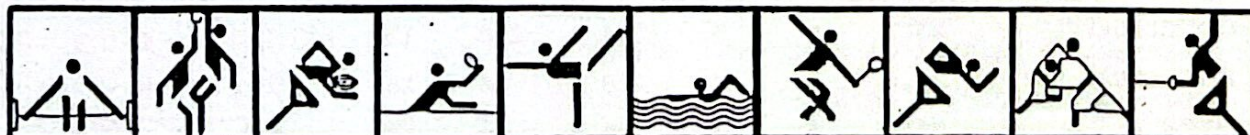
FORA

13 partits jugats: 3 de guanyats, un d'empatats i 9 de perduts.

Tal com podem veure, a la classificació som un equip que marca força gols però tanmateix en rep també, és a dir es juga amb molta força ofensiva.

Esperant que en la pròxima comunicació amb tots vosaltres, l'equip hagi escalat algun lloc a la classificació, ens acomiadem i novament ens oferiment a qualsevol suggerència dels socis i afeccionats.

La Junta del Futbol Sala

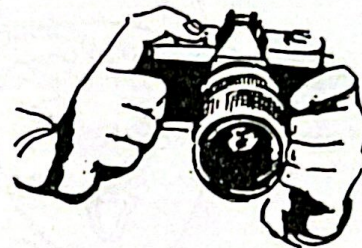

temporada 88/89

CLASIFICACIÓ GENERAL

EQUIP	P.J.	P.G.	P.E.	P.P.	G.F.	G.C.	PUNTS
TROYANO	25	23	0	2	167	76	46
MARTORELL	25	18	4	3	124	61	40
GAVA	25	17	4	4	137	93	38
CACAOLAT	25	14	5	6	103	83	33
COOPERATIVA	25	14	2	9	91	86	30
ESPLUGAS	25	13	4	8	124	89	30
VILADECANS	24	12	5	7	105	84	29
SANT VICENTS	25	11	7	7	94	86	29
CAMPARI	25	11	5	9	106	108	27
SANT CUGAT	25	10	5	10	85	95	25
F.S.ORDAL	24	10	1	13	111	128	21
BANCO EXTERIOR	25	8	2	15	97	101	18
MANLLEU	25	8	2	15	91	103	18
SAMSUR	23	6	3	14	70	104	15
CASTELLDEFELS	24	5	5	14	106	159	15
SANT CUGAT "A"	25	3	4	18	84	161	10
ROSER	24	4	2	18	48	107	10
NAVARCLES	25	4	2	19	50	80	8

activitats

1r. CONCURS DE FOTOGRAFIA

L'Ateneu Ordalenc, convoca el 1r. Concurs de Fotografia, amb les següents bases.

- 1) Podrà participar-hi tothom qui vulgui, sigui aficionat o professional, home o dona, gran o petit i que d'alguna manera estigui vinculada al poble de l'Ordal
- 2) Les fotografies hauran de presentar-se en les mides de 18 x 24 cms., en color o en blanc o negre, acceptanse manipulacions.
- 3) El tema escollit serà lliure, però en referència al nostre poble de l'Ordal
- 4) Les obres hauran d'ésser inèdites.
- 5) Cada autor pot presentar un nombre il·limitat de fotografies.
- 6) Els originals, sense signar i amb indicació d'un lema, podran lliurar-se al senyor Jordi Pons (Cal Pelegri), El plaç d'entrega serà fins el **25** de Juliol d'enguany. En un sobre tancat, a l'exterior del qual figurarà el lema del treball, hi constarà en el seu interior el nom i domicili de l'autor.
- 7) Les fotografies guanyadores, seràn escollides per un jurat competent.
- 8) Amb les fotografies rebudes, es realitzarà una exposició que estarà oberta els dies de la Festa Major.
- 9) L'acte del veredicté serà públic i el concurs estarà dotat amb importants premis.
- 10) Les obres podran retirar-se a la setmana següent de l'exposició.
- 11) Els organitzadors es reserven el dret de decidir sobre els aspectes no contemplats en aquestes bases, així com la publicació dels treballs presentats.

C	H	Y	N	O	T	A	L	O	N	P
A	B	M	O	Q	H	G	L	B	P	L
C	O	J	E	R	S	E	I	M	R	N
A	V	B	R	U	S	A				
D	A	S	I	N	R	U	D	X	I	D
O	R	U	S	U	N	D	C	K	J	R
A	X	I	Q	I	G	S	M	A	L	M
R	C	O	A	R	R	O	G	O	K	Y

L'enrajolat ceràmic representa a Sant Jordi matan el drac i el podem trobar en la façana de la Rectoria.

PER LES RODALIES DE L'ORDAL

1. P4T-R3D, 2. R6C-R2D, 3. R7C-P4T, 4. P5T-P5T,
5. P6T-P6T, 6. P7T-P7T, 7. P8=D-P8=D, 8. D8A+-
- R4R, 9. D6A+-R5R, 10. P4A+ i es guanya.

SOLUCIONS

CARAMELLES 89

CANTEN AL TEU BALCÓ

Celanes cançons amb molt goig i harmonia
cantem amb amor que la nit ens convida.
Celanes cançons que endolseixin la vida
esclat d'il·lusions de la Pasqua florida.

Amb goig la formosa doncella
son balcó perfumat surt a obrir.
Tal com s'obre la tendra poncella
amb l'esclat joguiner del matí.

Amb ella s'escolta amorosa
la cançó del galan amador,
que s'enlaire vibren armonioses
bategant el seu cor d'il·lusionat.

En mitg de la nit estrellada d'amor
sent uns grans murmells.
Que agrair amb s'ha dolçe mirada susument,
recolida dels ulls.

Aquesta nit les estrelles
per quier mes el cor dels aïants
fan molt mes llum totes elles
que il·luminen també els nostres cants.

I amb molt goig i alegria
quan la llum dels estels ja s'enss
brindem a la Pasqua florida
les alegres canturies d'amor, si d'amor.

Des de fa molts anys a Ordal hi hagut molta afició al Cant, recordem la colla d'antics cantaires, que pels anys 1880 fundaren la "Coral Oreneta".

Aquest any i precisament en aquesta passada Pasqua, la nova "Coral Oreneta" sota la Direcció de Conxita Llorens, celebra el seu 106è aniversari.

Cal destacar també l'aparició des de l'any passat, del Grup de Cantaires infantils, dirigits primer per Rossend Vendrell i després per Marta Garriga i Montse Vendrell.

Així doncs, tots els nostres Cantaires, després d'oferirnos la tradicional Cantada de "Caramelles", tindran un premi merescut, la nostra felicitació i com no una bona "Excursió de Caramelles" els dies 15 i 16 de Juliol per la zona del Pirineu Basc.

D'aquí uns dies s'anunciarà detalladament, amb cartells, on cal inscriure's per a poder-hi anar i tota la resta d'informació que us calgui.

Cèlia

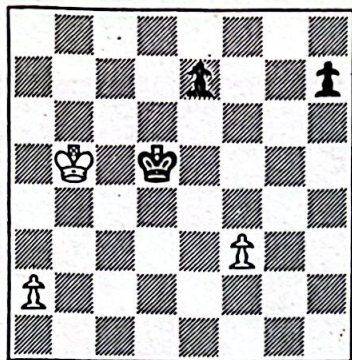
EL CONSELL DE LA MONTSE VENDRELL

Si pateixes de restrenyiment pots fer servir aquesta "fòrmula màgica":
Bull en un litre d'aigua 50 grams de fulles de malva durant dos minuts.

Pren-té'n dues tacetes al dia.

Pel teu nadó: Si el teu fill li costa molt dormir, quant el banyis, afegeix a l'aigua un sobre d'infusió de camamilla.

entreteniments

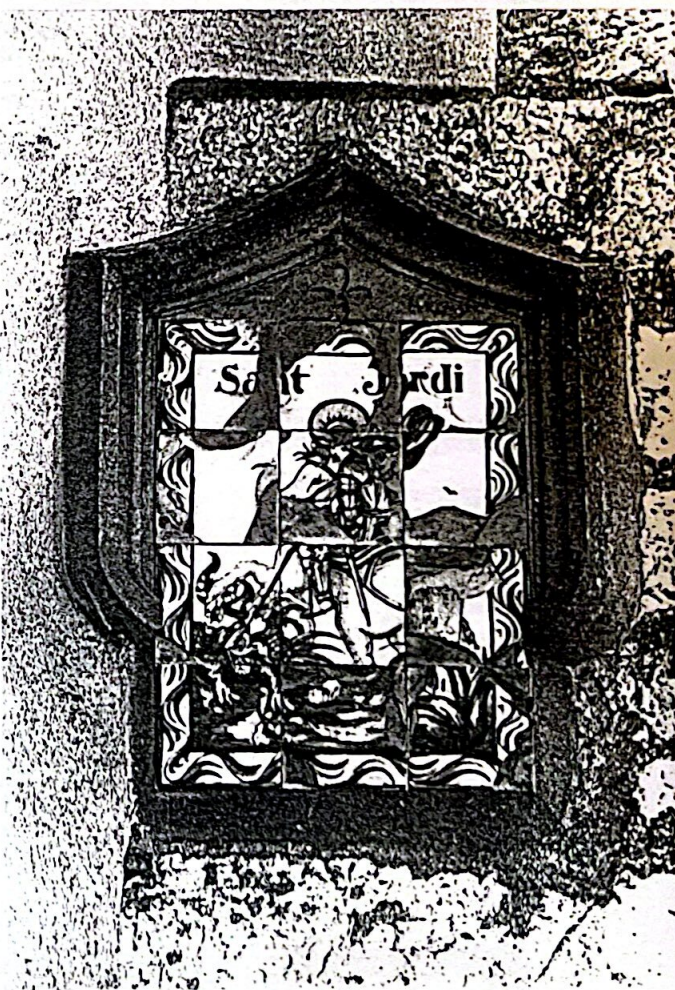
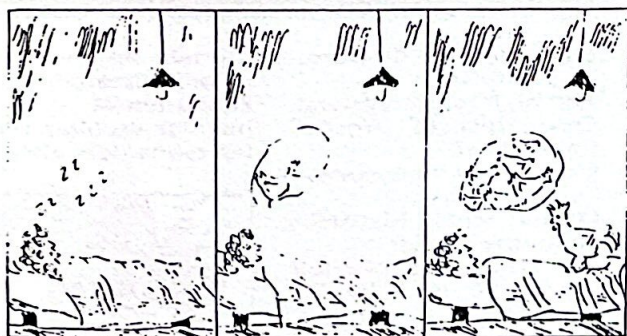

BLANQUES JUGUEN I GUANYEN

Final bonic i no massa difícil, però força alligador. La maniobra triomfadora blanca cal trobarla sense gaires problemes.

PER LES RODALIES DE L'ORDAL

Us presentem un malmès enrajolat ceràmic i demanem ens digueu; què hi ha dibuixat i on es troba?. ¡ÉS MOLT FÀCIL!. També aprofitem per demanar la seua restauració, doncs no ajuda gaire a fer bonica la façana on es troba.

R C O A R R O G O K Y
 X I Q I G S M A L M A
 O R U S U N D C K J R
 R B U F A N D A B H O
 P A S I N R U D X T D
 T I I G T V B R U S A
 O J E R S E I M R N Ç
 B M O Q H G L B P L A
 P A N T A L O N Y H C

MOTS ENCREUATS

En totes direccions i sentits es poden trobar els noms de 8 peces de roba.

PROUST & TEST

ANTONI CASANOVAS

PRESIDENT DEL
CONSELL REGULADOR
DE LA DENOMINACIÓ
D'ORIGEN PENEDÈS

El principal tret del seu caràcter?

La sinceritat i el fet de saber escoltar.

La qualitat que desitjaria trobar en un home?

La sinceritat.

I en una dona?

La complementació per a un bon equilibri.

El que més aprecia dels amics?

La sinceritat i la companyia en els moments difícils.

El principal defecte seu?

Ser nerviós.

La seva ocupació preferida?

La política.

El seu somni (de felicitat)?

Passar les hores de descans i lleure a la casa pairal.

Quina seria la seva pitjor desgràcia?

Després d'anys de treballs per als altres en diferents àmbits, no poder veure els fruits en la vellesa.

Què voldria ser Antoni Casanovas?

Una persona estimada.

On voldria viure?

Estic molt bé on visc, al meu poble.

El color preferit?

El verd.

La flor preferida?

La rosa.

Un ocell?

La cadenera.

Els seus autors preferits dins el camp de la prosa?

Josep Pla; Soldevila.

El seu poeta preferit?

No sóc massa aficionat a la poesia.

El seu heroi de ficció?

Tirant.

Alguna heroïna?

Carmesina.

El seu compositor preferit?

Maria del Mar Bonet.

El seu pintor preferit?

Monet.

Algun heroi real?

Les moltes persones anònimes que han fet possible la transició política al nostre país.

Alguna heroïna històrica?

Joana d'Arc.

Els seus noms de persona preferits?

Antoni, Jordi, Montserrat.

Què detesta Antoni Casanovas?

L'enveja, el menyspreu i l'odi.

Quins trets històrics menysprea més?

Tots els que han conduït a treure'ns les llibertats nacionals.

Quin fet militar admira?

La lluita contra les tropes de Felip V.

Quina reforma admira més?

La Constitució Espanyola, que ens ha tornat les llibertats.

Quines qualitats naturals voldria tenir?

Ser pragmàtic, tolerant i just.

Com li agradaria morir?

Amb tranquil·litat i content per la tasca feta (familiar, política, etc.).

L'estat anímic actual?

Molt feliç i esperançat en el futur.

Fets que li inspiren més indulgència?

La quantitat d'accidents

mortals de jovent a la nostra comarca.

El seu lema?

Intentar escoltar sempre les raons dels altres.

